

CERCUŢUL

Foaia Partidului Național-Țărănesc, din județul Vâlcea

Apare odată pe lună,
sub conducerea unui comitet

Abonamentul anual lei 20

Redacția și Administrația,
la Clubul Partidului

Situația politică

După demisia d-lui Iuliu Maniu, comitetul executiv central al partidului național-țărănesc a ales cu unanimitate de voturi șef al partidului nostru pe d-l prim-ministru Doctor Alexandru Vaida Voevod.

Opoziția, și în deosebi duciștii, sperau, că în sânul partidului nostru se vor produce mari frământări pe această chestiune. Au scontat chiar o cădere dela putere a partidului național-țărănesc, o fărâmițare a lui și chiar o dispariție.

La insinuările și intrigările opoziției, partidul național-țărănesc a răspuns cu o dovadă, peste care nici un om de bună credință nu poate trece fără a recunoaște, că a fost cea mai categorică demonstrație de solidaritate de partid și de o forță impunătoare populară, cum n'a cunoscut de multă vreme lumea politică din România Mare.

Peste 150.000 de membri devotați ai partidului național-țărănesc, au aclamat în fața Ateneului din calea Victoriei pe noul șef. Totodată, în fața Palatului Regal, uralele de „Trăiască Regele Carol II-lea“, subliniau neconținut timp de 7 ore dinasticismul profund al partidului nostru.

După aceia, la Arenele romane mulțimea, de acord cu oratorii, au înălțat intangibilitatea fruntărilor țării noastre la o problemă peste care nu se poate trece, fără a avea imediat răspunsul hotărât al poporului românesc întreg.

Cu impresiile de forță politică în plină creștere a partidului nostru, național-țărăniștii s'au înapoiat la vetrele lor, aducând tuturor vestea, că pe multă vreme lucrurile s'au așezat și că partidului nostru îi va reveni și în viitor marea cinste de a conduce fără întrerupere carul statului.

Era firesc, ca opoziția exasperată de simpatiile mereu mărite, de cari dă dovadă Țara, față de partidul nostru, să încerce o lovitură.

Unii vorbesc de o coaliție a micilor partide, pentru a lua guvernul, alți de un guvern Averescu, numai cei mai guralivi până acum câteva zile — anume duciștii — au amușit complet.

D-l O. Goga a anunțat, că va lua guvernul la toamnă, făcând aceiaș gafă ca și anul trecut, d-l Gr. Iunian cutreeră România recunoscând, că nu e încă rândul său, iar d-l C. Argetoianu se trudește să dea impresia, că este încă în viață.

Numai liberalii nu se mai agită. Ei își dau seama, că partidul național-țărănesc, este tare și că multă vreme nimeni nu se gândește la vr'o schimbare de regim.

29 Maiu 1933.

Telegramă către domnul Iuliu Maniu

În urma deciziei comitetului executiv, d. Alexandru Vaida Voevod a trimis d-lui Iuliu Maniu următoarea telegramă:

Domnului Iuliu Maniu

Șimplăul Silvaniei

Comitetul executiv al partidului, constatând din explicațiunile date de d-nii Mihai Popovici și Ion Mihalache că hotărârea dv. de a vă retrage din Președinția partidului este irevocabilă și că cereți imediată rezolvire a chestiunii, s'a văzut silit astăzi a accepta cu regret demisiunea d-voastre.

În numele Comitetului executiv și al partidului întreg, țin să vă arăt durerea noastră de a fi aduși să ne lipsim de înțeleapta d-voastră conducere și să vă exprim recunoștința noastră desăvârșită pentru operele mari pe care le-ați inițiat și înfăptuit ca Președinte al partidului nostru.

Luând act cu vie mulțumire de declarațiunea dv. de solidaritate cu Partidul, vă rugăm să credeși în dragostea și respectul cu care vă înconjurăm.

În numele Comitetului executiv al Partidului Național-Țărănesc.

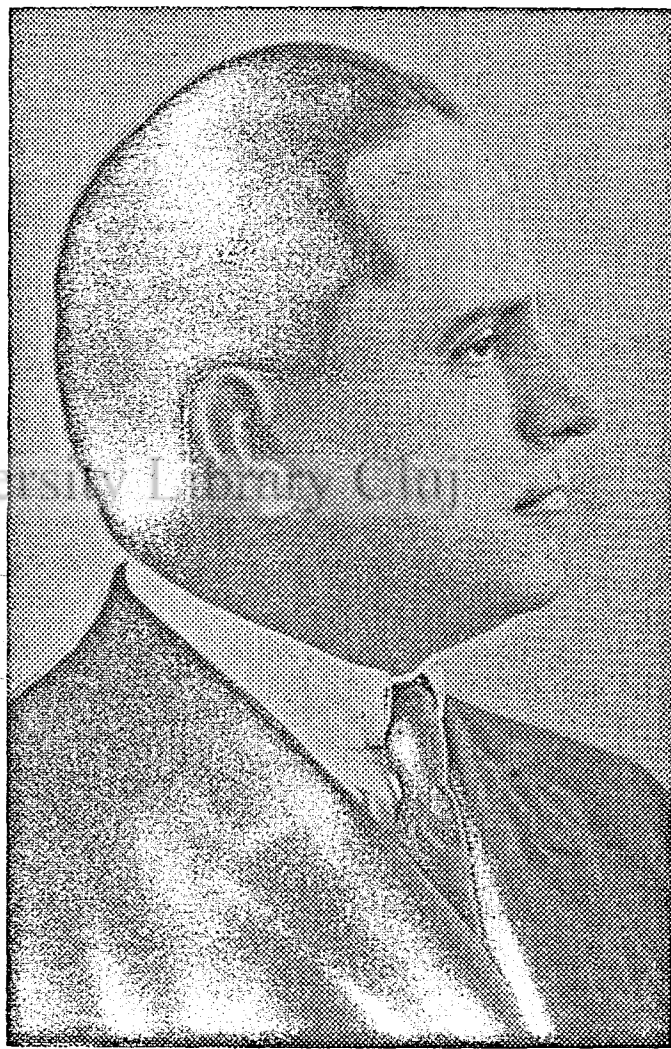
Dr. Alex. Valda-Voevod

Marea întrunire a partidului la București

Partidul național țărănist pentru a arăta țării întregi prin capitala sa, forța popularității sale, de ale cărei bune efecte profită în aceste grele momente, întreaga țară, și-a convocat organizațiile în întrunire publică pe ziua de 21 Maiu.

Cu toate că de o săptămână ploaia nu încetase, cu toată depărtarea județelor mărginașe față de capitală, Bucureștii au cunoscut cea mai măreață adunare publică în timpul celor 70 ani de viață politică modernă.

Au defilat timp de 8 ore,

D-l Deputat DINU SIMIAN
Președintele Partidului Național-Țărănesc de Vâlcea

150.000 membrii ai partidului în organizații județene, în costume pitorești, într'o ordine aproape militărească, având în capul coloanelor pe conducători și pe președinți, dintre cari o mare parte sunt chiar *miniștrii ce compun guvernul*.

Ca Român, simțiai o mare bucurie la trecerea coloanelor din Ardeal, cu muzici și fanfare, cu drapele și pancarte, prin cari se aclamau șefii, nădejdea de azi și de mâine a țării, mărșăluind greoiu în costume de sărbătoare, arătând prin înfățișarea lor bună stare și mulțumire.

Bănățenii din Arad și Bihoreni, în hainele lor de dimie albă, păreau niște senatori dela Roma veche, veniți să ne arate că la granița de Apus sunt străjeri neadormiți.

Echipa coloniștilor macedoneni, în costume originale și în melodia corurilor, aclamând prin pancarte și urale pe Ion Mihalache, cel care i-a împroprietărit și i-a

ajutat să-și întemeieze gospodăria. Scăpați de vitregia Balcanilor, ei sunt siguranța neamului la M.-Zi.

Județele de munte, între cari s'a remarcat Vâlcea, Muscelul, Neamțul și Suceava, cu hainele lor strânse pe corp, costume ce par uniforme, cu expresia inteligenței pe față, au lăsat Bucureștenilor, ce priveau dela balcoanele caselor, o plăcută amintire.

Vâlcea noastră a dus un grup de aproape 4.000 membrii, toți fruntași ai satelor, având un numeros grup de elită în frunte cu iubitul nostru președinte D-l D. Simian.

Care este dar însemnătatea acestui act politic, privit din toate punctele de vedere?

1. Au înțeles grupurile, partidele și ciupercuțele, precum și cetățenii cu mintea rătăcită, cari provocau desordinea în diferitele orașe ale țării, că *un partid de ordine* ca cel național-țărănist, — cu rădăcini așa de puternice în

populația țării și mai ales a satelor cu suflet sănătos — este un organ în stare să asigure liniștea și dezvoltarea țării în fața nebuniilor de orice fel.

„Jos comunismul!” „Vrem liniște și pace!” „Pedeapsă celor ce tulbură liniștea țării!” sta scris pe pancartele coloanelor. Guvernul a arătat că oricând poate pune căluș desordinei, fiind o forță pe care nu orice vânt o poate spulberă.

2. Manifestanții, în mare majoritate fii ai nației românești, au demonstrat contra vecinilor cari mereu visează revizuire de tratate și schimbare de hotare:

„Jos revizionismul unguresc!” „Cu piepturile vom apăra hotarele”, glăsuiau locuitorii comunelor și județelor. Prin aceasta, întrunirea a avut un caracter pur național și momentul a fost fericit ales.

3. Acel mare număr de săteni din toate unghiurile țării au avut prilejul să se cunoască cât de fugar, să-și cunoască capitala, care este creierul națiunii și inima țării, fiecare a dus mirajul celor văzute în satul lor. Prin faptul că au plecat mai legați sufletește,

întrunirea a fost un minunat prilej de solidaritate națională.

4. Sosirea și plecarea atâtor trenuri, fără a turbura mersul regulat, lipsa oricărui accident, totul făcut și desfăcut într-o zi și două nopți, arată spiritul de organizare la conducătorii noștri, perfecta funcționare a căilor ferate, fiind în același timp o încercare și o experiență pentru alte cazuri.

5. Valurile acestea de oameni, pe lângă disciplina arătată față de șefii organizațiilor județene, au venit să-și arate iubirea și să confirme pe noul șef al partidului, Alex. Vaida Voevod.

6. Această manifestație înseamnă și contactul șefilor cu masele populare, pentru a le consulta nevoile, și astfel a conforma mereu programul la realități, toate condiții cerute într-o democrație sinceră și adevărată, ca cea practică de partidul național-țărănist.

Pentru toate cele arătate mai sus, însemnătatea acestei mari întruniri de partid n'a scăpat nici adversarilor cari au criticat-o cu răutatea lor, fără însă să-i scadă ceva din măreția ei. M.

Criza

De patru ani ziarele ne informează mereu că în lume sunt peste 20 milioane familii de oameni, cari n'au unde să muncească, n'au cu ce trăi. Cei mai mulți șomerii sunt în America (12 milioane), Germania (5 milioane), Anglia (2 milioane), adică în țările cele mai bogate.

Guvernele țărilor respective întrețin șomerii cu subvenții dela stat.

Aceleași ziare ne informează că docurile din porturi, magaziiile fabricilor și ale producătorilor agricoli, gem de produse. Producătorii le oferă pe prețuri tot mai scăzute, dar nu pot epuiza stocurile, fiindcă lumea nu poate consuma mărfurile cari se produc anual. În agricultură, scăderea prețurilor, prin concurența a ajuns catastrofală. Agricultorii, încasând prea puțin pe produse, trăesc în sărăcie și mizerie; consumă puțin și cu mare greutate plătesc dările către Stat. Datoriile către creditori nu se mai pot plăti. Creditul a murit și viața economică trece prin grele strâmătorări. Această înțepenire a vieții economice, este cea ce numim criză.

Lumea așteaptă din zi în zi, încetarea crizei, adică revenirea la acele vremuri, când toți aveau de lucru, când munca aducea profit și când acest profit îngăduia oricui, să-și împlinească și trebuințele și obligațiile.

Guvernele tuturor țărilor se străduiesc să pună capăt crizei. Fiindcă leacul nu-l poate găsi fiecare guvern în parte, ci printr-o înțelegere și colaborare a guvernelor tuturor țărilor, s'au ținut consfătuiri (conferințe) între reprezentanții tuturor guvernelor.

Una din cele mai mari consfătuiri are loc acum la Londra. Toate consfătuirile de până acum s'au terminat fără rezultat. Și — după informațiile date de ziare — aceiași soartă o are și conferința dela Londra.

Vracii popoarelor, economiștii, nu cad de acord asupra unei

măsurii care să pună capăt crizei.

Prin urmare: concurența sălbatică, scăderea prețurilor, scăderea veniturilor statelor, micșo-

D-I Iosif Andreescu

rarea salariilor, șomajul, sărăcia și mizeria vor continua.

Flămânzii și goii vor privi mereu, cu sete și îndurerare, spre magaziiile pline de mărfuri, din care ei nu se pot înfrupta. Și'n sufletele lor se va înrădăcina tot mai profund convingerea că această orânduire a societății, care face ca niii să moară de foame și de frig, în timp ce magaziiile gem de mărfuri, nu-i cea mai bună.

Gândurile acestora se vor îndrepta falal, către extremiștii cari făgăduiesc curmarea anomaliilor pe cari le vedem și le trăim în societatea burgheză de azi. Proiectele de socializare, de confiscare a bogățiilor celor de azi și de comunizare a bunurilor, proiecte pe cari le scot extremiștii înaintea goilor și flămânzilor, se înfățișează ca mirajii salvatoare și mobilează forțe tot mai numeroase de realizare. Se clatină din temelii societatea de azi și profitorii ei, conducătorii burgheziei se pare că nu văd primejdia. Lă-

comia, setea de câștig, pare că i-a orbit. Altfel nu putem explica eșecul tuturor consfătuirilor pe cari le-au avut până acum reprezentanții lor din toată lumea.

Și totuși ar fi:

a) Latifundiarilor din America, Australia și Argentina, să limiteze producția la atât cât poate consuma lumea anual.

b) Industriașii să reducă producția la puterea de consum al lumii.

c) Șomerii să fie reprimiți în fabrici, să muncească 3—4 zile pe săptămână, ori 4—5 ore pe zi, și să participe la veniturile

întreprinderii, unde muncesc.

d) O comisie internațională să fixeze anual și cuantumul producției articolelor de primă necesitate și prețul lor remuneratoriu.

Cu o producție limitată la puterile de consum ale popoarelor, cu suprimarea șomajului și o justă remunerare a muncii, se poate lecui criza și se poate păstra multă vreme forma de azi a structurii societății.

Dacă nu se vor adopta aceste soluții, va triumfa Stalin.

IOSIF ANDREESCU

Liberalii despre criză

La Brașov d. Dinu Brătianu a ținut o conferință despre criză.

Având în vedere situația d-sale în partidul liberal, — putem discuta ideile d-lui Brătianu ca fiind expresiunea partidului de subt șefia d-lui Duca.

Criza dela noi este reflexul crizei mondiale, accentuată prin condițiile speciale în care se dezvoltă țările agricole, — și prin împrejurări specific românești; de exemplu, lipsa de rezistență a gospodăriei noastre, lăsată de liberali în voia Domnului...

Cum partidul liberal este vinovat de această lipsă de rezistență: prin toată politica-i de desconsiderare a agriculturii, — d. Brătianu ar fi trebuit să treacă ușor peste modul în care guvernele pot influența asupra crizei.

D-sa crede că criza la noi este determinată mai mult de cauze interne, decât internaționale.

Un mod simplist de a vedea lucrurile!

„Revenind înapoi și refăcând tot ce s'a stricat, — spune d. Brătianu, — vom putea mai ușor, conjura criza, decât așteptând ajutorul, ce nu poate veni, din afară”.

La ce „să revenim înapoi?” La situația din 1928, — când politica vintilistă dăduse faliment și când, dacă n'ar fi venit la putere național-țărăniștii cu stabilizarea și împrumutul, catastrofa s'ar fi produs cu siguranță?

Care sunt mijloacele de refacere ale d-lui Brătianu?

„Dezinteresarea pentru interesele particulare”, „devotamentul pentru binele public”, „restabilirea încrederii”, „asanarea atmosferei viciate de astăzi”, etc.

Dar care guvern român nu are în vedere aceste lucruri?

D. Dinu Brătianu vrea în special „revenirea la practicile sănătoase financiare și economice din trecut”.

Falimentul este piatra de încercare a unei practice. Practica liberală a dat faliment. Deci... să nu mai vorbim de ea.

D. Brătianu nu se putea menține, tot timpul conferinței, în politicianism.

D-sa a vorbit și de lucruri serioase.

S'a ridicat împotriva mirajului inflaționist.

De altfel chestia inflației este punctul principal al problemei politice. Lumea politică s'a grupat în două: inflaționiști și neinflaționiști.

Politica stabilizării este urmată de guvern. Liberalii cer imediată succesiune — ca să continue această politică. Nu-i logică și normală o schimbare de guvern, în astfel de condiții — numai după un an de guvernare.

Dar senzația conferinței d-lui Brătianu constă în revenirea la... „prin noi înșine”.

Dacă conferințele mondiale vor eșua, sfârșitul va fi — bine înțeles — „prin noi înșine”.

Această politică se va impune astăzi.

Ea însă a fost o catastrofă pentru noi imediat după război, în timpul afluenței de capital — când capitalul străin dădea busna pentru punerea în valoare a bogățiilor românești, iar guvernele liberale îl refuzau cu aroganță.

Dacă am fi utilizat din timp sprijinul străin, gospodăria noastră s'ar fi fortificat; și astăzi, în timpul crizei, alta ne-ar fi fost puterea de rezistență.

Vina o poartă liberalii, care acum n'au cuvânt nici pentru lichidarea trecutului — nici pentru aranjarea țării pentru ziua de mâine.

„DREPTATEA”

Răspuns „îndrumării Vâlcei”

Judecătoria din Băbeni-Bistrița a fost supusă umilinței batjocoritoare de liberalii interesați.

La expirarea contractului D-nei Marioara L. Georgescu, în anul 1930 — D-sa a ridicat prețul, oferind spre închiriere casele cu chirie dublă, crezând că județul nu va mai găsi alte case pentru judecătoria.

Proprietarul localului actual a oferit un preț convenabil și un local superior celui al D-nei Georgescu, pe care D-l Medic primar îl găsisse impropriu pentru judecătoria. În urmă D-na a făcut oferte gratuite, nădăjduind că comercianții din localitate îi vor plăti chiria și repară localul. Și-a retras însă ofertele când a văzut că județul le aprobă.

Astăzi judecătoria este ținută mai mult de milă de proprietar, căci contractul a expirat la 1 Aprilie a. c.

D-na M. L. Georgescu a făcut oferte încă din Oct. 1932 — însă cu un preț dublu celui din contractul proprietarului — pretins partizan politic al nostru. Nu s'au luat în considerare, deși s'au făcut destule presiuni.

Prefectura de Vâlcea a cerut oferte dela toți cei ce doresc să închirieze pentru judecătoria bineînțeles, oferind un preț inferior contractului expirat. D-na M. L. Georgescu a depus o ofertă dând localul gratuit. Prefectura a aprobat-o și a invitat-o prin judecătoria Băbeni, să se prezinte la facerea contractului. — Cum socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg — cum comercianții din localitate n'au voit să despăgubească pe D-na pentru gestul filantropic — dânsa a refuzat să incheie contractul.

Iată iubite confrate, de ce localul judecătoriei este azi o mizerie. Bietul proprietar săcâit de cei ce vor să profite depe urma acestei biete judecătorii — n'a mai făcut nicio reparație localului, așteptând de trei luni de zile să se ia sarcina din spinare — căci în felul acesta judecătoria din Băbeni a ajuns o povară pentru bietul om.

Iată unde duce o gospodărie cinstită speculată de oameni hrăpăreți.

Discursul D-lui Mihail Roșianu, Deputat de Vâlcea

Ținut la Camera deputaților,
în ședința dela 7 Aprilie 1933, cu ocazia
discuțiilor la legea „Pășunilor Comunale”.

D-l St. Cicio-Pop, președinte :
D-l deputat Roșianu are cuvântul.

D. M. Roșianu: D-le președinte, d-lor deputați, avem în discuțiune un proiect de lege de completare a unor măsuri privitoare la folosirea izlazurilor constituite din păduri. Desigur, la prima vedere s'ar părea — fiind vorba de completarea unei legi anterioare — că proiectul n'ar prezenta prea mare importanță. Numărul cel mare de reprezentanți ai populației sătești, cari s'au înscris însă, la discuțiunea acestui proiect, arată marea lui importanță.

D-lor deputați, antevorbitorii mei, în cea mai mare parte, au criticat proiectul de lege. Voi căuta ca, în câteva considerațiuni generale, înainte de a începe analiza proiectului, să arăt importanța lui cea mare, nesublințiată de antevorbitorii mei.

Proiectul de lege actual rezolvă problema, care s'a pus tuturor miniștrilor de agricultură dela 1921 și până astăzi, care nu s'a rezolvat cu toate acestea până acum, constituind veșnic un motiv de agitațiune și de supralicitate politică. Este deci de nețăgăduită importanță faptul că d-l ministru s'a gândit să soluționeze această problemă, mai ales că se încadrează această soluțiune în însăși esența programului partidului nostru.

Spre a dovedi importanța rezolvării acestei probleme, îmi permit să fac câteva considerațiuni generale asupra valorii ei pentru economia țării noastre. În primul rând, din punct de vedere social, proiectul de lege rezolvă un proces între stat și comune, care durează dela 1921 până acum. În general, pășunile sunt un element economic de mare importanță, ele formând baza agriculturii. În anume regiuni însă, din țara noastră, folosința acestor pășuni este singurul mijloc de trai și deci este de o importanță destul de mare și de un interes social evident, dacă asigurăm mijlocul de trai unui atât de mare număr din locuitorii acestei țări.

Dar proiectul mai prezintă o importanță economică și pe deasupra o importanță pentru însuși partidul nostru, rezolvând o problemă care formează un punct principal din programul economic al Partidului Național-Țărănesc.

Într'adevăr, Partidul Național-Țărănesc are înscris în programul său economic, ca prim punct, raționalizarea agriculturii. Această raționalizare nu se face decât introducând industria în agricultură și această industrie nu poate începe decât prin zootehnizarea agriculturii. În general, întotdeauna creșterea vitelor a fost un sprijin al agriculturii, mărind totdeauna veniturile proprietății rurale. Dar în stadiul actual al agriculturii noastre și în vârtejul crizei agricole de astăzi, singurul mijloc de valorificare a muncii, în anume regiuni, mai ales, este creșterea vitelor. Această industrie animală prezintă avantajii necontestate azi de nimeni, pe care nu le are agricultura ce-

realistă. Se înțelege că nu vom discuta aci aceste-avantagii, dar este destul să remarcăm că, dacă cercetăm bogățiile diferitelor țări, vom vedea că ele sunt în direct raport cu întinderea de pășuni și da fânețe artificiale pe care le au.

Trebue deci să facem ca și agricultura noastră să se folosească de aceste avantagii; și aceasta nu se poate face decât îngrijindu-ne de izvorul acestei bogății, pe care îl constituie pășunile și fânețele, adică alimentația animalelor.

Îndrumarea agriculturii noastre dela deal și dela munți în direcția dezvoltării acestei ramuri de activitate, este singurul mijloc de a valorifica și munca și pământul locuitorilor din aceste regiuni.

D-l deputat Mihail Roșianu

D-lor, țara noastră prezintă avantajii, pe care nu le au alte țări, în ce privește dezvoltarea acestei ramuri, a agriculturii. În statele din Apus, industria aceasta a creșterii animalelor nu se poate desvolta decât prin import de nutreț. Din acest punct de vedere, deci, noi vom fi fericiți de concurență, în comerțul acestei producțiuni. Iată ce perspective fericite are pentru România de bușeu al acestei producțiuni animale în viitor. Ca să ne putem, însă, folosi de această împrejurare, este necesar să ne îngrijim de ceea ce constituie elementul de bază al acestei ramuri de activitate, și care este alimentația animalelor, deci pășunile și fânețele naturale și artificiale.

D-lor, în fruntea acțiunii de dezvoltare a acestei ramuri de activitate, este folosirea rațională a acestor pășuni și intensificarea, după cum a spus-o d. ministru, a culturii plantelor de nutreț, se înțelege, pe lângă organizarea acestei producțiuni și pe lângă organizarea desfaceri, acestor producțiuni, după sistemul impus de actuala formă a proprietății rurale.

D-lor, înainte de a ne îngriji însă de organizarea în sine a acestei industrii, grija de căpetenie trebue să fie să facem ca această producțiune să aibă izvoarele de unde să-și alimenteze

vieța și anume alimentația animalelor. Dacă am cerceta din acest punct de vedere, posibilitățile din țara noastră, am vedea că nu avem posibilități suficiente de dezvoltare în starea actuală a pășunelor și fânețelor noastre și nu avem, nu fiindcă nu avem întinderi îndeajuns, judecând după întinderea suprafețelor totale din întreaga țară, de pășuni și fânețe, dar, cum spunea d. Cancicov eri, nu este distribuție dreaptă a acestor pășuni. Sunt regiuni unde toate satele au izlazuri, au de multe ori mai mult decât le trebue și sunt altele, care nu au deloc.

Dar dacă am judeca după întinderea de pășuni artificiale, 6 la sută în țara noastră, față de întinderea generală a cerealelor, față de proporția de 60 la sută, care este în alte țări, între suprafața cultivată cu cereale și cea cu nutrețuri artificiale, vedem ce posibilitate de dezvoltare are această ramură de activitate în țara noastră, în viitor.

În cadrul acestor considerațiuni generale, să vedem ce aduce actualul proiect de lege? Desigur că în problema aceasta a izlazurilor, pășunelor și fânețelor existente azi, aduce în mare parte rezolvarea completă.

Mai întâiu rezolvă și pune capăt unui proces, după cum am spus, între stat și comună. Prin legea din 1921, pe lângă exproprierea dela proprietari, se da voie să se constituie izlazuri din pădurile statului, cu avizul Consiliului tehnic, și știm că acest aviz se lua foarte greu. Se lua nu numai după criterii obiective, după necesitățile diferitelor comune și regiuni, ci și după alte considerații. Pentru aceste motive, în cele mai multe părți comunele nu au putut intra până astăzi în posesia izlazurilor, iar în alte părți izlazurile atribuite au fost luate înapoi comunelor, după ani întregi de stăpânire a lor.

Pe lângă aceasta, Casa Pădurilor, respectiv statul, s'a simțit obligat să facă apeluri la Comitetul Agrar, care nu s'a mai judecat până azi. Acest proiect de lege pune capăt acestor procese.

Dar, după cât vedem în el, mai este nevoie de o completare, fiindcă și acest proiect spune că statul retrage apelurile făcute, dacă s'au trecut prin toată filiera aceea de forme, inclusiv avizul consiliului tehnic. Eu cred că ar fi bine să tăiem acest punct.

Dacă s'a expropriat și s'au destinat comunei izlazul, să nu mai fie nevoie de avizul consiliului tehnic, fiindcă știm cât de greu se dă și știm cu ce ochi privesc șefii ocoalelor, care trebue să dea referate, această problemă a izlazurilor, constituite din pădurile statului.

În al doilea rând, o cauză pentru care izlazurile nu au putut intra în posesia comunelor, au fost și greutatea defalcării lor, din cauză uă inginerii cadastrali nu au fost suficienți pentru a face această operațiune.

Este bine că s'a dat acest drept șefilor de ocol. Deci, din acest punct de vedere, proiectul rezolvă problema și dă mulțumire comunelor cari au avut norocul să li se atribu până azi izlazuri din păduri.

În al treilea rând, pentru ca

folosirea unui islaz să se poată face în mod rațional și să se poată intensifica și cultivarea unei părți din ele cu fânețe artificiale, este nevoie ca el să fie aproape de comună și proiectul actual dă posibilitate pentru apropierea izlazurilor, care sunt depărtate, prin schimbul cu alte terenuri ale statului.

Dar acolo unde proiectul nu subliniază prea mult un punct important în rezolvarea acestei probleme, este constituirea de noi izlazuri.

În adevăr, proiectul prevede că pentru constituirea de noi izlazuri, posibilitățile, care erau până acum, sunt închise și nu mai pe cale de cumpărare de către stat sau comună se pot face acestea noi constituiri de izlazuri.

D-lor deputați, cred că este o greșală. Eu știu că sunt comune la poalele munților și pe dealuri, cari, deși sunt în apropiere de goluri de munte, în apropiere de păduri, de crânguri și poeni, care ar putea fi transformate în izlazuri, ele n'au izlazurile necesare și se învoiesc, fie la stat, fie la particulari, în condițiuni și oneroase și umilitoare.

Ca să vă ilustrez această situație, este de ajuns să vă citesc de aci o cerere a unor locuitori din Vâlcea. E vorba de un sat întreg, care face cunoscut ministrului că în 1922 i s'a destinat un islaz; l-au plătit până în 1927 și în 1927 li s'a luat islazul îndărăt. Ei nu știu din ce cauză.

Se mai spune în cererea aceasta: „această proprietate mai posedă peste o mie de hectare de pădure, dintre care defrișate sunt peste 600 hectare. Ea are goluri de sute de hectare, afară de islazul ce s'a luat înapoi dela noi. Pe acest teren oamenii sunt învoiiți cu sute de vite, pentru care fac clacă aceluși proprietar, în timpul muncii lor, jumătate din zilele de muncă agricolă.

Iată, d-lor, că nu este închisă problema aceasta a constituirii izlazurilor și pe calea veche a expropriării. Eu cred că răspundem și unei necesități, dar satisfacem și un punct important din programul nostru: revizuirea expropriării; cel puțin, dacă nu a expropriării pentru improprietării indiviuale, a expropriării pentru izlazuri. (Aplauze pe băncile majorității).

Dacă nu facem acest lucru, nu am rezolvat problema, fiindcă noi știm cât de mare nevoie este să se constituiască noi izlazuri. Facem deci o greșală, dacă închidem posibilitatea de rezolvare a acestei chestiuni tot pe calea aceea veche a legii din 1921, deci pe cale de expropriere și dela stat și dela particularii cari au substras dela expropriere, prin mijloace extralegale, întinderi însemnate din proprietățile lor, destinate pentru expropriere.

Mai este încă o chestiune care, pentru anumite regiuni, prezintă o importanță deosebită: creșterea oilor. În gospodăria țărănească și mai ales în regimul de mică proprietate, un mijloc însemnat de dezvoltare al gospodăriei țărănești mici este și această creștere a oilor.

Până astăzi noi stam în fruntea țării în această privință. Se înțelege că în actuala formă a proprietății rurale, dezvoltarea acestei ramuri de producțiune,

nu se va putea face decât prin organizarea creșterii vitelor și a industrializării produselor lor, a lânii și a laptelui — prin organizarea cooperativă a crescătorilor. Țăranii au și început, în multe părți, să înțeleagă necesitatea acestei organizări în creșterea oilor și comercializarea produselor lor.

Dar, d-lor, ei nu au suficiente fânețe. Dacă au pășune la munte, pentru vară, apoi sunt absolut complet lipsiți de fâneață și de pășune pentru toamnă și primăvară. Noi, cei cari suntem din asemenea centre, știm că sunt sate întregi care nu au ală ocupațiune decât aceasta. Țăranii trebuie să pribegescă toamna și primăvara, sute de kilometri, prin bălțile Dunării, ca să găsească posibilitatea de a continua mai departe o ocupație, pe care a avut-o prin tradiție din tată în fiu și care aduce agriculturii nețăgăduite foloase.

Cred, d-lor deputați, că această problemă s'ar putea rezolva ușor, dacă evidența importanței ei ne împinge să-i căutăm soluțiune.

În bălțile acestea ale dunării — pe care și acum le arendează fie cooperative de crescători de oi, fie țăranii dela munte, individual sau în tovărășiile lor vechi formate în mod rudimentar — ar fi bine să se constituie, dacă nu islazuri pentru aceste comune de crescători de oi, dar cel puțin anumite centre de fânețe pentru crescătorii de oi, unde ei să găsească totdeauna și numai ei, exclusiv, posibilitatea de a arenda terenuri în aceste zone și pentru a avea fânețele necesare pentru întreținerea vitelor iarna și pentru pășune toamna și primăvara. În cazul acesta chestiunea este rezolvată, pentru că vara au golurile de munte, pe care ele pășunează, iar iarna au aceste centre, pe care trebuie să le constituie chiar legea de față, pentru că procedând altfel distrugem această ramură de activitate țărănească.

Noi știm că, de când s'a fărâmițat marea proprietate, nu mai găsim posibilitatea de a continua ocupația lor nu numai principală, dar exclusivă, sate întregi de locuitori dela munte.

D-lor deputați, proiectul actual mai schițează și un început de realizare, al unui important punct iarăși din programul Partidului Național-Țărănesc și anume: chestiunea pădurilor comunale.

Pe noi ne mulțumește, că cel puțin se schițează această realizare, că acele terenuri din islazuri, sau acele terenuri devenite nefolositoare pentru islazuri, dacă se împăduresc, să fie constituite în păduri comunale. Chestiunea aceasta e de mare importanță și de aceea voi stărui puțin asupra ei. Știu, că dacă Constituția a prevăzut prin art. 132 înființarea de păduri comunale, a avut în vedere nevoia comunelor de a avea lemnul necesar trebuințelor lor, prin folosirea rațională a pădurii comunale care să asigure pentru totdeauna satisfacerea acestei necesități.

Vom ajunge, nu după mult timp ca și la dealuri, nu numai la câmp, să nu mai avem lemnul necesar trebuințelor normale ale locuitorilor și aceasta nu pentru că nu sunt păduri, dar pentru că s'au defrișat în mod barbar, în mod nerațional. Din acest punct de ve-

dere, iarăș cred că se pune chestiunea care s'a pus în guvernarea trecută a partidului Național-Țărănesc, a împăduririi terenurilor degradate și a terenurilor defrișate de societățile forestiere capitaliste în munții noștri. Noi știm, că s'a cumpărat pe nimic lemnul din acești munți de societăți, care erau de multe ori străine.

D. I. I. Mirescu: Și le-au exploatat în mod prădalnic.

D. M. Roșianu: Și le-au exploatat în mod barbar, așa cum spune d. Mirescu. După aceea au fost înapoiate goale, fie statului, fie moșnenilor. S'a făcut legea ca terenurile să fie împădurite. Legea a prevăzut o amendă, dar legea mai prevede că dacă se plătește amenda, nu mai sunt supuși la nicio obligație. Au mai fost apoi și amnistiați și astfel scapă de obligațiile legii și munții rămân goi.

Aceasta este o problemă de mare importanță și cred că este bine să prevedem aici ca să fie împiedecată folosirea acestor terenuri — cari au fost înainte acoperite de masivi păduroși — ca pășuni, nefiind nevoie de aceasta în acele părți și să fie obligate aceste societăți să împădurescă terenurile pe care le-au defrișat în mod barbar, sau să plătească echivalentul, pentru ca statul să facă acast lucru. În țara noastră, la dealuri mai ales, se știe că sunt o multime de râpi, care nu sunt bune, nici pentru islaz și nici pentru cultură. Dacă s'ar intensifica împădurirea acestor terenuri, după cum spunea și un coleg mai înainte, s'ar putea compensa tăierea pădurilor pentru a putea satisface nevoile de islazuri. Împădurindu-se toate aceste terenuri, s'ar putea combate lipsa de păduri în regiunea de deal.

Prin împădurirea terenurilor degradate și, după cum am spus,

prin împădurirea râpelor, care sunt destul de frecvente la noi, mai ales în regiunea dealurilor. În felul acesta s'ar rezolva, în mod foarte lesnicios, problema pădurilor, probleme de o importanță capitală pentru agricultură. Într'adevăr, după cum se știe, pădurile au o importanță covârșitoare în ceea ce privește regiunile ploilor și deci și evoluția agriculturii. În felul acesta se rezolvă, prin urmare, și dezvoltarea agriculturii în condițiuni naturale prielnice, mai mult încă, și chestiunea izlazurilor cu consecințele ei bune pentru economia agricolă.

Eu cred că este locul ca, în această lege să găsim formula, care să ne permită ca, pe de o parte, terenurile care sunt degradate și nu pot fi folosite decât pentru păduri, să fie împădurite — trebuie să găsim mijloacele de a face aceasta, și din partea statului, și a comunei — și să întindem această măsură, încât să nu rămână aproape nici o comună din țară, fără să nu aibă un islaz și un loc degradat, neîmpădurit, indiferent dacă este proprietatea statului sau proprietate particulară, fiindcă, în cazul proprietăților particulare, noi știm câte mijloace, au fost întrebuințate de proprietari ca să scape dela expropriere. Datoria Partidului Național-Țărănesc este să rezolve în cât mai mare măsură și chestiunea islazului și a pădurii comunale.

D-lor deputați, proiectul actual, chiar așa cum se prezintă, constituie, desigur, în ceea ce privește rezolvarea acestor probleme, un pas înainte. El reprezintă un progres pentru rezolvarea problemelor agriculturii românești, deci și în realizarea programului nostru agrar.

Pentru aceste motive, declar că-l votez cu tot sufletul. (Aplauze pe băncile majorității).

In atenția D-lui Ministru al Instrucțiunii Purificarea școlii

S'a constatat, printr'o îndelungată experiență, că exemplul are o influență educativă mai puternică decât sfatul.

Copilul imită purtarea celor din jur, și'n deosebi, pe a educatorilor săi.

Ar fi fost de așteptat ca Ministerul Instrucțiunii să țină seamă de această constatare și să încredințeze misiunea de educatori numai acelor persoane cari au în viață o conduită ce poate servi ca model.

S'ar cuveni apoi, ca acei educatori cari duc o viață imorală, să fie socotiți periculoși pentru viitoarea îndrumare a tineretului și să fie îndepărtați din altarul în care au fost puși să officieze.

Dar, spre surprinderea și adâncă noastră îngrijorare, am constatat că Ministerul Instrucțiunii a tolerat imorali în roluri de educatori. Putem să cităm sute de cazuri.

Nădăjduim, însă, că sub actuala conducere, Ministerul Instrucțiunii va aprecia cum se cuvine importanța exemplului în educație și va lua măsuri pentru curățirea școlii de elementele dăunătoare rosturilor ei.

Ori de câte ori se vor ridica acuzațiuni precise contra vreunui membru al corpului didactic,

Ministerul e dator să se sesizeze, să cerceteze prin organele sale temeinicia acuzațiilor și să ia măsuri de înlăturare a celor dovedite vinovați.

Noi vom secunda acțiunea de purificare, pe care credem că o va întreprinde Ministerul, denunțând treptat, cazurile pe cari le cunoaștem. Și începem chiar de acum, denunțând deocamdată cazurile învățătorului N. I. Mărăcinescu din Râmnicu-Vâlcea.

Acest învățător și-a stabilit o tristă reputație prin faptele imorale săvârșite în timpul carierei lui. Toată lumea știe că:

a) A încercat să trădeze interesele obștei din Olănești, al cărui reprezentant era, pentru o sumă de bani primită dela Marmorosch Blanc, (prin administratorul băilor Olănești) și că a fost împiedecat de parchet dela săvârșirea abuzului de încredere.

b) În Februarie 1928 a încasat salariile învățătorilor cari au funcționat la cursul complimentar în Vâlcea și — în loc să le dea celor în drept — și-a cumpărat automobil. Abia în Decembrie acelaș an a dat banii, fiindcă a fost strâns cu ușa de Inspectoratul și Parchetul de Vâlcea.

c) În 1932 și-a însușit salariile a 4 institutori din Vâlcea pe o

lună, încasându-le fraudulos dela administrația financiară și le-a restituit abia după 7—8 luni, tot sub amenințarea Parchetului de Vâlcea.

d) În calitate de Președinte al Federalei Cozia a încercat să delapidaze suma de 200.000 lei, ce-i fusese încredințată în Ianuarie 1929 de Președintele de atunci, pentru cumpărare de porumb, care să fie distribuit înfomețaților. Porumb n'a cumpărat, și după ce a ajuns el Președinte al Federalei și-a însușit suma. Faptul a fost descoperit acum 3 luni (după 5 ani) și s'a comunicat Oficiului Central al Cooperăției. Oficiul s'a mulțumit numai cu înlăturarea lui Mărăcinescu din Cooperăție și cu imputarea sumei.

e) A fost târit la Curtea cu Juri pentru fapte pe cari ne este rușine să le publicăm.

Iată — deci — o serie de abuzuri și fapte imorale cari-l fac nedemn pe acest domn, pentru rolul de educator. Dacă elevii l-ar lua ca model de activitate, ar fi nenorocire pentru societate.

Dar N. Mărăcinescu este incorect și'n activitatea lui din clasă: insultă pe Miniștrii țării în fața elevilor, laudă partidul liberal din care face parte, (este finul d-lui I. G. Duca) și vorbește urit despre național-țărăniști, jicnește copiii prin trivialități, etc.

Așteptăm ca Ministrul Instrucțiunii să ia față de acest domn, măsurile dictate de interesele școlare.

Știri și fapte

Și anul acesta Comisia de bacalaureat pentru absolvenții și absolventele liceelor din R.-Vâlcea, Slătina și Tg.-Jiu, funcționează în R.-Vâlcea.

În ziua de 6 Iunie a. c. s'a judecat de Tribunalul Vâlcea, înscenarea de fals, pusă la cale de un liberal, contra d-lor deputați Iosif Andreescu și Mihai Roșianu.

Tribunalul a constatat și din acte și din depozitiile martorilor puși de reclamant și din dezbateri, că d-nii Andreescu și Roșianu n'au comis nici un fals și i-a achitat.

S'a sfârșit astfel și această poveste, născocită pentru a știrbi prestigiul deputaților noștri și autoritatea morală a organizației național-țărăniște din Vâlcea.

Să vedem acum ce vor mai născoci adversarii și contra cui.

Banca „Țăranul Vâlcean”, R.-Vâlcea
Societate Anonimă

Convocare

Domnii acționari ai acestei bănci, sunt rugați a se întruni în Adunare Generală ordinară, Duminică 25 Iunie 1933, ora 2 p. m., în localul Băncii „Țăranul Vâlcean” din R.-Vâlcea, str. Știrbei Vodă Nr. 2.

Ordinea de zi:

I) Aprobarea Bilanțului și Contului de Profit și Pierdere pe anul 1932.

II) Descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea sa pe acel an.

III) Reînnoirea a trei membrii din Consiliul de Administrație, eșii la sorț, conform art. 39 din statut.

VI) Alegerea cenzorilor și cenzorilor supleanți.

Membrii eșii la sorț și cenzorii pot fi realeși.

Ne întrunindu-se majoritatea prevăzută de statute, în ziua de 25 Iunie 1933, ședința se amână pentru ziua de 2 Iulie 1933, cu aceeaș ordine de zi și la aceeaș oră, care se va ține cu orice număr de membrii.

Consiliul de Administrație